

Arrest

nr. 168 333 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 januari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, alle beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 19 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 27 juni 2008 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 27 juni 2008.

Op 10 maart 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 maart 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nrs. 29 052 en 29 053 van 24 juni 2009 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 2 oktober 2009 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 12 januari 2010 wordt verzoekster uitgenodigd voor een medisch onderzoek.

Op 4 februari 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake deze aanvraag.

Op 19 januari 2012 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies in de tweede aanvraag.

Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Op 14 en 16 augustus 2012 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 14 februari 2014 nr.118 891.

Op 21 september 2012 wordt de beslissing van 22 mei 2012 inzake de tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingetrokken.

Op 16 oktober 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de tweede aanvraag.

Op 19 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 december 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer een advies in het kader van de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer opnieuw een advies in het kader van de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.03.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

M., S. (RR (0) xxx) geboren op (...) te Echmiatsin

en partner:

D., H. (RR (0) xxx) geboren op (...)1983 te Erevan

en minderjarige kinderen:

D., K. T. (RR (0) xxx) geboren op (...)2008 te Marche-en-Famenne

D., D. (RR (0) xxx) geboren op (...)2011 te Antwerpen

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.10.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M. S. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 23.01.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Indien van toepassing.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Reden(en):

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)."

Op 24 januari 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van G. S. attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D., H. geboren te Jerevan op (...)1983, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de RW heeft de asielaanvraag geweigerd (...)."

en

"In uitvoering van de beslissing van G. S. attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., S. geboren te Echmiatsin op (...)1988, nationaliteit Armenië

en minderjarige kinderen: D., K. T. (RR (0) xxx) geboren op (...)2008 te Marche-en-Famenne

D., D. (RR (0) xxx) geboren op (...)2011 te Antwerpen

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland,

Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de RW heeft de asielaanvraag geweigerd. (...)."

Op 11 maart 2013 wordt de beslissing van 19 oktober 2012 ingetrokken.

Op 18 maart 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de tweede aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 maart 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekers dienen geen beroep in tegen de beslissingen van 20 maart 2013.

Op 25 augustus 2014 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 oktober 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 oktober 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 oktober 2014 worden ten opzichte van verzoekers inreisverboden genomen (bijlage 13sexies).

Op 26 februari 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 februari 2015 dient verzoeker eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 2 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 juli 2015 worden volgende beslissingen aan verzoekers ter kennis gebracht:

- de beslissing van 20 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard;
- de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 oktober 2014;
- de inreisverboden van 20 oktober 2014;
- de beslissingen van 2 juni 2015 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard.

Verzoekers stellen vervolgens volgende beroepen in:

- tegen de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet: rolnummer 176 940
- tegen het bevel genomen ten opzichte van verzoekster: rolnummer 177 013
- tegen het bevel genomen ten opzichte van verzoeker: rolnummer 176 953
- tegen het inreisverbod genomen ten opzichte van verzoekster: rolnummer 177 010
- tegen het inreisverbod genomen ten opzichte van verzoeker: rolnummer 176 957.

Bij arresten met respectievelijk de nrs. 162 683, 162 685, 162 684 van 24 februari 2016 en de arresten met nrs. 163 390 en 163 389 van 2 maart 2016 worden deze beroepen verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 9ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 3 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en schending van de zorgvuldigheidsplicht; Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd:

(...)

En doordat het medisch verslag van Dr. K. G., absoluut geen rekening houdt met medisch attest gedateerd op 10 januari 2012 van Dr. V.D. ., de behandelende psychiater, noch met het bijgevoegde verslag van de klinische psycholoog N. K., die de zieke van dichtbij opvolgt;

En doordat de beide bevelen om het grondgebied te verlaten, als volgt werden gemotiveerd:

(...)

Terwijl,

Het zorgvuldigheidsbeginsel voorschrijft dat met alle stukken die werden overgemaakt, dient rekening te worden gehouden;

Dat er integendeel blijkt uit het verslag van Dr. G. vooreerst dat zij de verzoekende partij zelfs niet heeft onderzocht, en verder dat zij ten onrechte in haar verslag vermeldt dat zij niet zou beschikken over aanvullende medische gegevens, terwijl deze bezorgd werden met een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat er evenmin gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, waarom er met de beide verslagen geen rekening moest worden gehouden, zodat de motiveringswet werd geschonden;

Dat in tegenstelling tot wat in de beslissing staat, stelt ook art. 3 E.V.R.M. dat een ernstig zieke persoon niet kan worden uitgezet uit het land waar hij verblijft, wanneer de beschikbaarheid van medische en sociale hulpverlening in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgezet, niet verzekerd is;

De verzoekende partij en verwijzen naar de motivering van het Arrest nr. 92 397 van 29/11/2012, die volstrekt van toepassing is op de onderliggende zaak:

(...)

Dat de beide bevelen om het grondgebied te verlaten, het lot dienen te volgen van de eerste beslissing;”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een enige middel halen verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van artikel 3 EVRM.

Verzoekers verwijten verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening gehouden te hebben met het medisch attest van Dr. V. P., d.d. 10 januari 2012 en stelt het zorgvuldigheidsbeginsel voorschrijft dat met alle stukken van het dossier moet rekening gehouden worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers voorbijgaan aan het feit dat zij twee afzonderlijke medische regularisatieaanvragen hebben ingediend, namelijk een eerste op 10 maart 2009 die op 20 oktober 2009 ontvankelijk verklaard werd en een tweede op 19 januari 2012 die, op 20 maart 2013 onontvankelijk verklaard werd.

Verwerende partij wenst eveneens op te merken dat alle aanvragen individueel behandeld worden.

Het medisch attest waarnaar verzoekers verwijzen werd door de arts-adviseur onderzocht in het kader van de tweede medische regularisatieaanvraag en door het Bestuur onontvankelijk verklaard.

Verzoekers hebben geen belang bij het middel.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3. Verzoekers voeren aan dat verzoekster niet werd onderzocht en dat in het medisch advies gesteld wordt dat de ambtenaar-geneesheer niet zou beschikken over aanvullende medische gegevens, terwijl verzoekers met een aangetekende brief een medisch attest van Dr. V.P. van 10 januari 2012 hebben opgestuurd en een verslag van een klinisch psycholoog N.K. Evenmin werd gemotiveerd waarom met deze aanvullende medische gegevens geen rekening werd gehouden.

Waar verzoekers aanvoeren dat verzoekster niet werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer, wordt erop gewezen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet weliswaar voorziet dat de arts-adviseur bijkomende inlichtingen kan vragen of een eigen onderzoek kan voeren, maar dat in de bewoordingen van dit artikel geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen of tot het voeren van een eigen medisch onderzoek kan worden gelezen. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten en een bijkomend onderzoek of bijkomende inlichtingen is niet vereist "*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*" (cf. ook *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2478/001, 345-35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich, zoals *in casu*, voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk bijkomend onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel hem toe en het feit dat hij op dusdanige manier tot zijn advies is kunnen komen, toont geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 23 januari 2013, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd en dat er deel van uitmaakt, vermeldt de verschillende medische attesten die verzoekster heeft voorgelegd in het kader van haar eerste aanvraag d.d. 10 maart 2009 en de aanvullingen in dit verband. Vervolgens wordt gesteld "*Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek een actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 12/08/2010.*"

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers op 19 januari 2012 een nieuwe aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij het medisch attest van Dr. V.P. van 10 januari 2012 en het verslag van de klinisch psychologe werden gevoegd. Uit de stukken van het dossier blijkt dat deze stukken in rekening werden gebracht bij het beoordelen van verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Nu deze stukken niet werden ingediend als aanvulling op de eerste aanvraag, maar uitdrukkelijk in het kader van een nieuwe, tweede aanvraag, maakt het geen foutieve feitenvinding uit van de verwerende partij dat deze stukken niet werden beoordeeld in het kader van de eerste aanvraag. Deze stukken werden bij de behandeling van de tweede aanvraag in rekening gebracht. Bijgevolg diende in het kader van de behandeling van de eerste aanvraag evenmin gemotiveerd te worden waarom geen rekening gehouden werd met stukken die werden voorgelegd in het kader van een tweede aanvraag.

Het kan de verwerende partij niet ten kwade geduid worden dat zij elke aanvraag afzonderlijk behandelt. Het was de eigen keuze van verzoekster om, nadat een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, het antwoord op deze aanvraag niet af te wachten en met behulp van een andere raadsman een tweede aanvraag in te dienen.

Bijgevolg steunt het op een correcte feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk om geen rekening te houden met stukken die in het kader van een andere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden neergelegd en om hierover niet te motiveren in het kader van de eerste aanvraag. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Verzoekers voeren aan dat artikel 3 van het EVRM stelt dat een ernstig zieke persoon niet kan worden uitgezet uit het land waar hij verblijft, wanneer de beschikbaarheid van medische en sociale hulpverlening in het land waarnaar hij wordt uitgezet, niet verzekerd is.

In dit verband wordt opgemerkt dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van “zeer uitzonderlijke omstandigheden”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van *“zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*. De Raad wijst er op dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*. Verzoekster blijft in het verzoekschrift immers volledig in gebreke om ook maar op enige wijze de door haar gevreesde schending van artikel 3 van het EVRM te concretiseren. Zij betwist of weerlegt evenmin de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de aangehaalde psychiatrische problematiek niet bevestigd wordt door noodzakelijke beschermingsmaatregelen en dat er inzake de beschreven lage rugpijn en gangproblemen geen noodzaak is aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van verzoekster te verzekeren.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.5. Ten slotte citeren verzoekers uit het arrest nr. 92 397 en verwijzen zij ter zitting naar de arresten met nrs. 114 098, 93 870 en 112 754.

Er dient te worden opgemerkt dat de verwijzing naar rechtspraak niet dienstig is nu verzoekers niet op concrete wijze aantonen dat de feitelijke gegevens aan de grondslag van deze rechtspraak *mutatis mutandis* kunnen toegepast worden op onderhavig geval. Zij beperken zich bovendien tot het overnemen van paragrafen uit een arrest zonder te verduidelijken op welke middelonderdelen in huidig verzoekschrift deze paragrafen betrekking hebben. Het komt niet aan de Raad toe om uit een niet nader becommentarieerd citaat van 2,5 bladzijden uit een ander arrest, een middel te distilleren. Daarenboven wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat het arrest nr. 92 397 handelt over een beslissing die vermeldt *“nu verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft”*. Dit wordt *in casu* niet gesteld in de bestreden beslissing of in het medisch advies dat deel uitmaakt van deze beslissing. Hetzelfde wordt opgemerkt in verband met de arresten nrs. 114 098 en 112 754. Het arrest 93 870 stelt een motiveringsgebrek vast inzake een nieuw advies van de ambtenaar-geneesheer gegeven na een vernietigde beslissing, waar in dit nieuw advies niet gemotiveerd wordt waarom een element buiten beschouwing werd gelaten dat in het eerste advies wel werd aanvaard. Ook dit is een niet vergelijkbare zaak met voorliggend geval.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET